

Miškuos šviesi rimtis. O žmoguje?

Pirmasis sniegas! Einu, einu. Per lauką baltą, per mišką baltą. Šviesu ir švaru. Miško rimtis savo didžiuoju gerumu paglosto. Kad taip viskas mūsų gyvenime — šviesu ir švaru! Argi negalėtų? Argi?

Ak, vakar prieš aušrą visą pietryčių Pasvalį budino girtos kompanijos slūgavimas: „Labaaaas rytas!“ Neramiai sužibo langai. Nelabas, o žeme pragertoji, nelabas tavo rytas! Jaunimėli žaliasai, kur nueisi per girtos siautulio naktį?

...Kartą va šitokie, visai jauni, nustebę klausinėjo Ignalinos miškuos: „Kodėl čia taip gera? Kodėl mes čia irgi kitokie, geresni? Gal tie miškai mus taip užbūrė?“

(Šiandien aš glosčiau jus akimis, sesulės eglės, ir stengiuos negalvoči, kaip išdavė jus Pasvalio miškų kirtėjai. Oi, gražiai jiems pasakojo miškų ministro pavaduotojas Jurgis Gečys apie Vokietijos ir Suomijos miškus, oi, visko žadėjo biržietis direktorius. Bus naujų pjūklų, varnom pravardžiuojamų, bus daug uždarbio (tiek to, jei ir nedorų rublių), visko bus. Miškas ar bus! Ar sukniubsiu pelkėto drebulyno išvartose ant gličių puvesių ir skaičiuosiu, kiek saulės myluoju, vėjo sūpuoju šakelių spiritu viršau, ir pasivaidens bedvasės, beprasmos ir žiaurios žmogaus akys...).

Užsnigo, užvertė mišką tyriausiu baltumu. Ar negalėtų ir žmogaus?

Kas Tavo sieloje, žmogau? Geriau neatsakyk. Aš tavo atsakymo jau bijau išgirsti...

Nežinau, kaip pasakyti Tau, kad naujoji Sąjūdžio rajono taryba pirmą posėdį paskyrė blaivybės idėjai (O, Dieve, kokią sveti-

mą mūsų Pasvaliui!). Drįstame kviesi tikinčiuosius: tebūna Adventas blaivus. Drįstame, vis dėlto drįstame, nes labai neramu dėl ateities, kviesi visus:

— Tebūna gruodis blaivus! Paskirkime gruodžio

vakarus knygai! Raginame visas visas draugijas, organizacijas, klubus rimtiems pokalbiams apie lietuvių žudantį alkoholizmą. Argi mes jau nieko nebegalim padaryti? Argi taip ir pulsimė šitomis baisiomis mi-

niomis prie dosniųjų parduotuvių, vyriausybės vyrų iš naujo palaimintų mūsų sielas užmušti?

Bijau išgirsti atsakymą. Pasvalys vėl kas naktį plyšta nuo girtų dainų.

Regina BUTENIENĖ

LPS RAJONO KONFERENCIJOS REZOLIUCIJOS DĖL DEMOKRATIJOS

Demokratėjančioje Lietuvoje ypač sunkioje būklėje kol kas tebėra kaimo žmonės. Išlieka neofeodalinis žmogaus teisių apribojimas. Sąjūdis ir toliau stengsis padėti kaimo žmonėms. Remsime ir palaikysime demokratiškus profsąjungų, kolūkių pirmininkų ir kitų vadovų, nuo kurių priklauso žmogus, rinkimus. Visomis viešumo ir visuomeninio poveikio priemonėmis smerksime sauvaliavimą ir nusižengimus demokratijos principams rajone.

DĖL SOCIALINIO TEISINGUMO

Teisinės valstybės nebuvimas, savo nebaudžiamumu įsitinusi valdininkija, iki kritinės ribos smukusi ekonomika, išgalėjęs deficitas skatina privilegijuotųjų sluoksnių piktnaudžiavimus. Patys nepatirdami socialinių nepatogumų, nedorais būdais kaupdami materialines vertybes, kurios neprieinamos paprastam žmogui, privilegijuotieji tampa abejingi vargstančių rūpesčiams ir bėdoms. S. alinizmo reliktu reikėtų laikyti įteisintas privilegijas liaudies gynėjams, kurių dauguma nėra nusipelnę pagarbos nei pokario metais, nei dabar, laikytini nusikalte tautai. Privilegijuotų žmonių dviveidiškumas vis labiau pažeidžia visuomenės moralę, ugdo abejingumą žmogiškosios vertybės. Todėl reikalaujame:

1. Be eilės ir specialiuose parduotuvių skyriuose aptarnauti tik invalidus ir daugiavaikes šeimas, keisti šių skyrių prekių asortimentą į kasdieninio poreikio prekes.

2. Premijų ūkių vadovams dydį turi nustatyti darbo kolektyvų tarybos.

3. Griežtai bausti vadovus, pažeidžiančius automobilių skirstymo tvarką.

4. Papildomus deficitinių prekių fondus, skirtus žemdirbiams, panaudoti ne tik kolūkiečių, bet ir kaimo dirbančių bei gyvenančių mokytojų, medicinos, kultūros darbuotojų aprūpinimui.

5. Pagalbinų verslų cechuose pirmiausia įdarbinti vietinius žmones — invalidus, motinas, vaikus auginančias.

6. Artimiausioje rajono Liaudies deputatų tarybos sesijoje skirti patalpas rajono Invalidų draugijai, kurios daugelis narių gyvena žemiau skurdo ribos ir jau seniai prašo taip būtinos jiems patalpos, kurioje galėtų dirbti ir bendrauti.

7. Bendromis vykdomųjų valdžios organų, kontrolės ir teisėtvarkos darbuotojų pastangomis, remiantis visuomenės parama likviduoti spekuliaciją, palaikomą nesąžiningų prekybos darbuotojų. Sugriežtinti profsąjungų pareigūnų atsakomybę už prekių skirstymo pažeidimus.

DĖL RINKIMŲ

Atsižvelgdami į dabartinę politinę situaciją Respublikoje pasisakome už tai, kad dalyvavimas rinkiminėse kampanijose, renkant deputatus į Lietuvos TSR Aukščiausiąją Tarybą ir rajono bei apylinkių tarybas, yra būtinas visiems Sąjūdžio grupių nariams ir pažangiajai visuomenės daliai. Aktyviai dalyvaudami rinkiminėse kampanijose, turime stengtis, kad mūsų deputatais taptų tik ryžtingai siekiantys Lietuvos politinio ir ekonominio savarankiškumo, palaikantys Nepriklausomos Lietuvos atkūrimo idėją, demokratiją, sugebantys dirbti parlamente, ginti Lietuvos ir savo rinkėjų interesus žmonės.

Sąjūdžio grupių aktyvus dalyvavimas rinkiminėse komisijose turėtų neleisti pažeisti rinkimų procedūros.

Turime išnaudoti visas galimybes politinės kovos formomis demokratizuoti visuomenę, žadinti piliečių politinį aktyvumą, sąmoningumą ir atsakomybę už būsimąsias Tarybas — aukščiausią Lietuvos, rajono, apylinkių valdžią.

KUPROTA VIENYBĖ

Ar keičiamės? Kaip?

Pas mus keletas žmonių atsisakė toliau nešioti partinius bilietus. Manychiau, kad šita akcija — kiekvieno sąžinės reikalas. Pamatęs, kad jo rankos purvinos, kiekvienas turi teisę jas nusiplauti. O kaip gi su vienybe, apie kurią kalbame vardan Lietuvos ateities? Kokioje plotmėje ji turėtų pasireikšti? Kaip ją įsivaizduoju aš?

Sakykim, priversim netikinti nueiti į bažnyčią ir vardan vienybės sukalbėti maldą. Ar tai bus vienybė? Ne. Jeigu mes priversime sąjūdininką vietoj „labo ryto“ sakyti „Slava KPSS“? Ar pasieksime vienybę? Ne! Manau, kad vieno intereso ir įsitikinimų paverčimas kitų labai nereikia vienybės. Vienybė reikalinga ten, kur sprendžiamas tautos būties ir išlikimo klausimas. Teisingi rašytojo žodžiai: „Jeigu Lietuvą dar kartą kas nors išvaduos, joje lietuvių nebeliks. Mes išsipjausime vienas kitą“. Ar mes galime būti garantuoti, kad nesulauksime internacionalinės pagalbos iš „mylimo“ kaimyno ir neprasidės tai, kas buvo? Mano gimtajame miestelyje buvo toks budelis, kuris buvo „išsisabačijęs“ (kaip jis pats sakydavo) „sniatį perčiaktu“. Pagal riešą atpjaudavo odą ir nuvilkdavo nuo rankos. Jeigu toks budelis atsirastų šiandien, ar mes turėtume moralinę teisę pasmerkti tą, kuris nesiduos kankinamas, žudomas, tremiamas, ir pasipriešins? Ar šito mums reikia? Todėl šiandien ir turime pasakyti: mielieji žmonės, vardan vienybės neikime paskui raudonąją, rudąją ar margąją „išvaduotoją“. Joks atėjūnas tautai klestėjimo neatneš. Pasmerkime tuos, kurie propaguoja revoliucijas, smurtą, prievartą.

Cia komunistams yra ką pagaltoti. Pritariu Dostojevskui: „Kad įsitikintų komunizmo beprasmybę, žmonijai neužteks šimto milijonų gyvybių“. Artėjame prie to skaičiaus. Šiandien reikia ir Lietuvoje, ne tik Rusijoje — ten jau

pradeta! — iš naujo įvertinti leninizmą.

Įsivaizduokime tokią situaciją. Kuri nors viena iš šiandien Lietuvoje susikūrusių partijų paima valdžią ir fiziškai sunaikina visas kitas partijas. Tai atrodo nelogiška? Bet prisiminkime, kas įvyko 1917 metais. Ogi toks sunaikinimas. Lenino įsakymu buvo susidorota su menševikais, eserais, kadetais, vėliau su anarchistais. Beveik visi, nepriklausę bolševikams, buvo išžudyti, uždaryti į kalėjimus, ištremti. Bet ar tai viskas? Ne.

Pirma. Sukurta ir įgyvendinta neapykantos tarp žmonių sistema, pasireiškianti kaip klasių kovos dėsnis. Paskelbiant, kad išnaudojamas turi teisę nužudyti išnaudotoją, paleistas neapykantos džinas, kuris savo juodą darbą dirba ir šiandien.

Antra, sukurta neapykantos tarp tautų sistema, paskelbiant, kad komunizmas nugalės visame pasaulyje.

Trečia. Leninizmo sukurta valdančioji kasta, pavadinta komunistų partija. Žmonės padalinti į liaudį dirbančiąją ir išrinktuosius — jai vadovaujančius. Tai nustūmė mus į feodalizmo amžių.

Uždekime prožektorius Leninui ne tik iš paradinės pusės. Deideologizuokime mokyklą. Dabar, studijuodami ne tik marksizmą — leninizmą, bet ir A. Maceiną, E. Forsterį, J. Girnį mes matome, kokie esame skurdūs, kaip mums nesuvokiamos amžinosios žmogiškumo tiesos.

Kad sukurtume tautinę mokyklą, mes privalome nusimesti komunizmo kupras, kurias tebenešiojame. Užtenka propaguoti revoliucijas, karus. Neškime gėrio, tiesos ir meilės idealus. Pradėkime kiekvienas nuo savęs, kad taurūs idealai mumyse pasiektų mokinių protus ir širdis.

Stepas RIMKUS

Joniškėlio tarybinio ūkio technikumų dėstytojas

Žmogus yra siūbuojanti nendrė. Tačiau jis yra mąstanti nendrė.

B. Pascal

Idant iš tiesų eity kultūrinė kūryba, žmogui reikia tam tikru laipsniu išsivaduoti iš prigimties ir ekonomikos diktato: materialinės vertybės palinkti aukštesnės tiesos, grožio, teisingumo idėjoms.

S. Šalkauskis.

Adventas turi dvejopą pobūdį: pasirengimą Kalėdų šventėms, kada pagarbiai minimas Dievo sūnaus pirmasis atėjimas pas žmones, ir kartu prisiminimą, jog reikia laukti Kristaus antrojo atėjimo pasaulio pabaigoje. Dėl šių dviejų priežasčių adventas yra maldingo ir džiugaus laukimo metas.

Šis artinimasis prie Dievo prasideda nuoširdžiu artinimusi prie savęs. Prie savęs — reiškia absoliutų žmogiškos egzistencijos įsiliejimą į Sutvėrėjo, Atpirkėjo ir Gai vintojo emanaciją. Čia nėra savimeilės, nėra srities (kaip metalo sagų kultas), nėra ribotumo, politikos, teroro, mafijos, rasinės diskriminacijos, narkotikų... Kelią čia tiesia laisvas pilnos Būties siekimas Dieve.

„Rasokit, dangūs, iš savų

aukštybių, debesys, lykit lietu mi teisybės. Išdžiūvus žemė teatsigaivina ir Atpirkėją mums teišdaigina“.

Norint žinoti, kas tai yra Atpirkėjas, negalima nematyti

LAIKAS PASITINKA ADVENTĄ

prieš Jo atėjimą buvusios kritiškos žmogaus padėties. Negalima negirdėti tų, kurie „ruošė Mesijui kelią“. Tų laikų „išrinktosios tautos“ išganytojo laukimas pasireiškė visuotinumu. Tačiau svarbiausia ir ne tai, kad pranašas Danielius tiksliai nurodė Atpirkėjo gimimo laiką, kuris išsipildė be paklaidos, ir ne tai, kad pranašas Malachiejus išpranašavo Betliejų būsiant išganytojo lopšiu. SVARBIAUSIA — JĖZUS KRISTUS YRA ISTORINIS ASMUO, PASIREIŠKĖS MESIJINE, DIEVIŠKA IR ATERKAMAJA VEIKLA.

„Jūs esate girdėję...“

o aš sakau...“ — kas nesuprato ir nesupranta šito Viešpaties paliepimo, tam tenka užimti „bėgimo nuo Dievo“ padėtį.

Bėgimas nuo Dievo taip pat prasideda bėgimu nuo savęs paties. Tai posūkis iš pozityvumo į negatyvumą, iš teigiamumo į neigiamumą, iš

„duoti“ į „imti“. Prisiimdamas žmogiškosios egzistencijos taure, žmogus rodo paklusnumą Tvėrėjo valiai ir iš tikimybę savo tikrajam „aš“. Betgi priėmimas savęs paties

pasireiškia sugedusiais vaisiais. Teisingai įžvelgė genialusis rašytojas Viktoras Hugo: „Laimingas žmogus, kuris supranta, kad Dievas jį myli“.

„Anomis dienomis pasirodė Jonas Krikštytojas. Jis skelbė Judėjos dykumoje: „Atsiverskite, nes prisiartina dangaus karalystė“. O jis buvo tasai, apie kurį pranašas Izaijas yra pasakęs: „Dykumoje šaukiančiojo balsas: Taisykite Viešpačiui kelią! Ištiesinkite jam takus!“

Kunigas
Gintaras JONIKAS

Apie autorių. Gintaras Jonikas kilęs iš Tauragės, kunigų seminariją baigęs 1989 m. Dirbo Panevėžio katedroje, šiuo metu Panevėžio vyskupo skyrimu yra Pasvalio bažnyčios vikaras ir Grūžių parapijos administratorius. Kun. G. Jonikas išrinktas LPS rajono tarybos nariu.

PRAEITIES DULKES NUŽĖRUS

Ar buvo naudos iš baronų Rop'ų?

Sunku apie tai viena-reikšmiai pasakyti. Kad šita vokiečių didikų ir turtuolių — baronų titulą nešiojusių — dvarų ir palivarkų savininkų šeima buvo išikerojusi Šiaurės Lietuvoje — neabejotina.

Ažuolpamūšės dvaras priklausė po Pirmojo pasaulinio karo Povilui Rop'ui. Pajiešmeniai — Jurgiui, valdžiusiam ją su giminaitė Joana Dankbar, Dagilyne — Hertai Rop'ienei. Jie, kaip ir Karpiai, valdė šimtus, net tūkstančius hektarų žemės.

Bet atėjo kiti laikai: prasidėjo Lietuvos respublikos žemės reforma, naujakurių laikai. Dvarams palikta 80 hektarų, o vėliau „pasigai-lėta“ ir padidinta iki 150 hektarų (jei pavyzdingai ūkininkausia).

* * *

1935 metų spalio paba-

ga. Povilas Rop'as iš Ažuolpamūšės pasirodo Pasvalio notaro Boleslovo Urbonavičiaus kontoroje. Su juo kartu — Papyvesių ūkininkas Jonas Talkevičius ir du Ažuolpamūšės vienkienų „gaspadoriai“ — Juozas Kučneris ir Jonas Frankas (vėl vokiška pavardė!). Jie visi — 1927 metais iškūrusios Pieno perdirbimo bendrovės nariai. O atėjo — kaip statybos komisijos nariai. Ką reikia statyti? Garinę pieninę, kuri nerdirbtų iš Dagilynės, Pajiešmeniu, Raudonpamūšės, Trečionėlių, Rajūnų grietinės nugriebimo punktų gautą žaliavą į sviestą. Statybai reikia vietos, o niekam nepriklausančios žemės nėra. Tad ir sutariama: Povilas Rop'as parduos pusės hektaro sklypą bendrovei, o ši ir statys, ką reikia. P. Rop'as, matyt, žino bendrovės kišenės svorį. Todėl ir užsiprašo didelę

kainą — 1000 litukų. Iga liotieji sutinka, ir pardavimo — pirkimo aktas sudaromas.

Pieno ūkis atkutino kaimo ūkininkus. Ne kiekvieną, o pažangiausius. Buvo naudos ir visai Rop'ų giminei Pasvalio krašte — laikė veislinius gyvulius, pardavinėjo pieną bendrovei.

* * *

Ne visi Rop'ai tik ūkininkavo. Vienas iš Rop'ų. Hanas, kurio giminė Šiaurės Lietuva, baigė Karaliaučiaus gimnaziją, dalyvavo Pasauliniame kare, po to baigė Karaliaučiaus universitetą. 1927 metais įgijo Lietuvos pilietybę, apsisukė esąs kalavijuočių ordino ainiu. Taj dar būtų pusė bėdos. Bet jau 1928 metais kartu su pastorium Zasu įkūrė slaptą nacistinę organizaciją, o 1933 metais

rengė ginkluotą sukilimą Klaipėdos kraštui atplėsti nuo Lietuvos. 1934 metais buvo teisiamas kartu su Neimanu ir Zasu. Taigi teisė baroną Rop'ą — iki 1931 metų buvusį Silutės teisėju, o vėliau — Klaipėdos krašto prokuroru.

Sitam Rop'ui Lietuva nerūpėjo. Kitiems iš jų giminės — vargu ar daugiau negu pragyvenimo šaltinis.

1940 metais Rop'ų ir Karpių palikuonys išdulkėjo iš Lietuvos — repatrijo vo bei emigravo.

Ką jie mums paliko? Gražiai sutvarkytas dvarvietes su parkais. Kokios jos šiandien? Tokios, kokios ir mes: su ryškiais proletkulto randais. Gal po su niokojimų ir atgaivinsime.

Parengė
Albinas KAZLAUSKAS

FAKTUS TIKRINATE JŪS

**X—1700 =
teisingumas
X—3y = 0**

Gerb. Redaktore,

patinka Jūsų redaguojamas „Pasvalio Sajūdis“ tiesiu žodžiu, drąsumu ir teisybės skleidimu. Patiko ir publikuoti straipsneliai apie mūsų valdybos pirmininko X veiksmus. Prašome Jūsų paskelbti dar tokius nekasdieninius mums, eiliniams kolūkiečiams, faktus ir paprašyti pirmininką juos pakomentuoti.

Nuo pernai metų rugpjūčio mėnesio slapta, nežymint jokių tabelių, ūkio vadovas savo marčiai moka ne 35 rub. mėnesinę pašalpą, o 85 rub., nes ji augina pirmąjį jo anūką. Antra, šiais metais pirmininkas pardavė padėvėtą ūkio automobilį ir už jį sau į kišenę įsidėjo 1500 rublių. Taigi būkite maloni, išsiaiškinkite šiuos faktus. Kai jie pasitvirtins (o mes tai garantuojame), paprašykite kolūkio pirmininką X paaiškinti, ar dar daug žada pasiimti iš mūsų bendro aruodo, ar ne laikas baigti ir pasitraukti, kad nebetrūdytų prasidėjusioms permainingoms ne tik Lietuvoje, bet ir mūsų kolūkyje.

Pasirašė: 3y

NUO REDAKCIJOS gerbiami skaitytojai ir trys ygrekai, siūlome parodyti matematinius sugebėjimus ir pabandyti išspręsti šią lygčių sistemą su komentaru atstojančiu laišku, kuriame teisingumo vardan vietoj kolūkio pirmininko pavardės įrašėme iksą. Jei gu gerbiami skaitytojai matematinius veiksmus pirmišo, būkit malonūs pranešti „P. S.“ redakcijai, kas galėtų būti tas X, remdamiesi Jūsų turimomis žiniomis. Kuo daugiau ygrekų žinos „Pasvalio sajūdis“ tuo daugiau vilčių išspręsti ir pirmąją lygtį. Taigi: kas yra X?

MINTYS PO VIDURNAKČIO

APIE MASKVĄ, ŽIRNELIUS IR PUPELES

Ziuriu vėlyvą Maskvos televizijos transliaciją iš TSRS Aukščiausiosios Tarybos sesijos. Šalies parlamento tribūnoje vėl kalba ir kalba deputatai, ginčydamiesi apie tuos nesuprantamus lietuvius, estus ir latvius. (Oi, kiek dar marazmo!). Ko jie ten užsimanė, geriau gyventi už visus! O kas didžiajam bendrabičiui iš to? Jie ten es, rytdienai turės ir nesuks galvų, ką valgyti rusui su uzbeku! Tai jau ne, jei alkani — būkim visi alkani! Negražu su daugeliu didelių nesidalinti trims mažiems!..

Televizijos kamera trumpam išžiūri į dar labiau sublogusį, pražilusį Eduardą Vilką, į akis užsidengusį Egidijų Bičkauską, į griežtą Romo Gudaičio veidą, į Kazimierą Prunskienę, kažką dėsiančią Algirdui Brazauskui... Gerai jie šiandien kalbėjo. Vėl kiti, jau irgi pažįstami vardai ir veidai. Net graudu dėl savo naivoko dėkingumo šiems, kurie užstoja, palaiško, giria Pabaltijo ekonominio savarankiškumo planus. Ir... vėl iš tribūnos priešiškas: jie ten, es, tai, nacionalistai, jie ten, lietuviai, rusus išvaryti ruošiasi! Interfrontas lieja įtūžį, nei apie ekonomiką, nei apie gyvenimo sutvarkymą jis neturi ką pasakyti, jis

visą Sovietų liaudį gąsdina vietiniais Baltijos respublikų biurokratais, kurie imsią ir prispausią liaudį, ypač rusiškai kalbančią (gali net lietuviškai kalbėti išmokyti!). O tiek metų mokytą didžiosios Rusijos (štai ir uzbekę deputatę nepatenkinta, kad lietuviškai pervalgydinami, o, siaube, koks mūsų beteisiškumas!) Moko kalbas ir dainų, papročių ir tvarkos! Bloga ta tvarka? Nesvarbu, svarbu, kad visiems vienodai bloga. Nors ir tvanas, nors ir ne po mūsų — svarbu, kad visi paskęstų!

Kažkur ten, komitetuose ir komisijose, grumiasi — kito žodžio nerandu — ir mūsų Virmantas Velikonis. Viena sukelia šypseną: neturėtų būti lengva jo oponentams!

Laikas miegoti, sudraudžiu save, kuo galiu padėti jiems. Kad nepaskambinau dėl tos Jurgėnų kavos? Net miegai išlaksto. Iš graudulio. Virmantai Velikonai, kad taip žinotum! Veltui sveikatą dedi dėl Lietuvos žemdirbio ir jos žemės. Veltui Tavo išmintingos kalbos! Kas, kad Jūs ten visi apie Lietuvą, apie mus visus galvojat — mes čia tokiuos reikaluos prapuošlėm... Mums žalių žirnelių papildė, brazilškos kavos davė pauostyt, tai mes į to-

kią visaliaudines kautynes stojom, kad jau vienas į kitą vilku sužiuro žemdirbys ir mokytojas, tarnautojas ir pensininkas. Tai kas, kad mūsų rūsiuos ir sandėliukuos kopūstų priraugta, agurkų primarinuota, tai kas, kad ne brazilškos kavos, o lietuviškų mėtų kvapas Lietuvos žmogui nuo amžių mieliausias tebėr. Bet gi dalija! Bet gi kažkas kitas turės, tai kodėl man neišplėsti jam iš gerklės, tai kodėl aš pažemin-tas!

Kam galvoj, kad dar labiau patys save žeminam šitom bjauriom dalybom, kad kai kas tyčia šitais sumautais deficitais kursto žmonių pavydą ir rietenas. Mat reikia gi nuo svarbesnių dalykų akis ir mintis atitraukti, mat pernelyg ta liaudis politikuoti nori. Sekit, dalykitės! Būtinai susimušit, nes tiek pabarstyta, kad visiems joku būdu neužtektų. Kol jūs ten akis draskysitės trys ar šeši dėl vieno stiklainiuko žirnelių, skirstytojai konteneriais, vagonais...

Tai kokių atžvilgiu visi susilyginsim, lietuviai? Gal nebent tuo, kad visi begėdžiais liksim? Nenoriu. Nenoriu žirnelių! Bet ką tie mano norai ir nenorai, ryt vėlėi skambučiai: bėk, tikrink, gaudyk nepagaunamus... Sužinok ir visiems pranešk, ar teisybė, kad bus pabarstyta kokių nors žirnelių ar pupelių gruodžio 19 d. Tpfu!

Kad nors mūsų deputatai Maskvoj nesužinotų, kaip mes čia... Jiems dar sunkiau būtų...

* * *

O po tų nakties pamąstymų atėjo pirmoji ekonominio savarankiškumo diena! Tai gal nereikėjo?..

Aleksandras JAUNIUS

A teitininkų suvažiavime

iš visų Lietuvos miestų ir rajonų suplaukė į katalikiškojo jaunimo suvažiavimą moksleiviai, studentai, mokytojai, mokslininkai — visa tai leido pajus-

ti, kaip gražiai atgimsta artimo meilės, jaunimo dvasingumo idėjos. Kad taip jas jaustume Pasvalyje kaip Vilniuje!

R. ZAMULSKIENĖ

REDAKCIJOS NUOMONĖ NEBUTINAI SUTAMPA SU PUBLIKACIJŲ AUTORIŲ NUOMONE.

Mūsų adresas: 235250, Pasvalys, Biržų g. 43, R. Butėnienė.

REDAKCINĖ KOLEGIJA: R. BUTENIENĖ (redaktorė), A. Kazlauskas, R. Rastauskienė, Z. Magelinskienė, G. Urbaitė, A. Mulevičius, S. Butkus

Leidėjas LPS Pasvalio taryba. Ofsetinė spauda. Apimtis 0,5 sp. l. Tiražas 3000. Užs. 7368

Spausdino Panevėžio „Varsos“ spaustuve.

Pasvalio delegacijai Lietuvos ateitininkų federacijos atkuriamasis suvažiavimas paliko nepaprastą įspūdį. Mūsų buvo dešimt delegatų — pirmųjų pasvaliečių moksleivių ir vyresniųjų. Niekada nesam buvę tokiam renginyje! Ir suvažiavimo pradžia Šventos mišios Arkikatedroje, Federacijos sąjungų vėliavų šventinimas. Jo eminencijos kardinolo Vincento Sladkevičiaus sveikinimas, ir pranešimai bei pasisakymai apie tautos dvasinį atgimimą, ir tas iškilmingumas, su kuriuo